

HOMILIA DE LA FESTA DEL SANT CRIST 28 d'abril de 2009

Senyors Vicari General i Vicari Episcopal del nostre Bisbat, Senyor Rector i Senyor Rector Emèrit. Benvolguts preveres. Il·lustres Autoritats. Germans tots, d'una manera especial els malalts i els que seguiu aquesta Eucaristia a través de la retransmissió que realitza Ràdio Piera.

Es bo que, enmig del brogit de la vida, que enmig de la crisi, tinguem espais de festa com la que avui estem celebrant: la Festa del nostre Sant Crist. I pels pierencs una FESTA GRAN, com molt bé ha manifestat la nostra Alcaldessa en una recent entrevista a "La Veu".

Una festa que hem heretat dels nostres avantpassats i que conservem i volem conservar amb fermesa i que hem de transmetre als nostres infants i joves. Una festa arrelada en la fe, una festa que portem al cor. Una festa que ara celebrem en aquesta Eucaristia i que hauríem de portar-la a la vida de cada dia.

Però la realitat és que aquesta festa la vivim enmig d'una greu crisi. Com la sentim constantment aquesta paraula: crisi econòmica.

Però també és una realitat que en el fons d'aquesta crisi hi ha una greu crisi de valors. Hem anat perdent, de fa temps, una colla de valors, ètics, morals, humans que ens ha portat a "tot s'hi val" perquè jo vagi bé, ignorant als altres.

Llegia no fa gaire que "són molts els analistes que afirmen que una de les causes principals de la situació que vivim, ha estat la immoralitat dels individus i una economia financera que ha prescindit dels valors ètics i ha tingut com a prioritat una cobdícia sense límits per obtenir els màxims beneficis".

I en aquesta qüestió tots hem de fer examen de consciència com hem viscut i vivim en la nostra vida aquests valors ètics. Hem de recuperar una colla de valors perquè vivint-los cadascú des del seu lloc, sigui quin sigui, anar canviant la nostra societat.

Ens toca recuperar valors ètics a la família, al treball, a la política, en la relació humana de cada dia.

També vivim de fa temps, crisi de fe. Per algú ja no és necessària, altres l'han aparcat o marginat, altres potser l'han oblidat.

Crisi a les famílies, crisi... No vull ser negatiu, crec que això és una realitat.

Enguany no tenim crisi d'aigua, gràcies a Déu, però si que l'hem tingut no fa gaire, com la tenien en temps d'Elies i de la Maria Lleopart. La primera lectura que hem escoltat narra el drama de la viuda de Serepta de Sidó i és prou

coneguda la nostra llegenda en que un pelegrí acut a Maria Lleopart demanant-li pa. A ella que no en tenia.

La vídua de Serepta es fia, té fe en el que li diu Elies, la Maria Lleopart es fia i fa el que li diu el pelegrí. La fe, fiar-se del Senyor.

Viure la crisi, tota la crisi des de la fe. Potser no obtindrem la solució però sí que la viurem d'una altra manera. Crec que és el que hem de fer els cristians. Fiar-se de Déu. Tinc gravada una frase d'un bon amic sacerdot que enmig d'una greu malaltia em deia "A Déu moltes vegades no l'entenc, però me'n fio".

En el fons és el que fem els pierencs i devots de Sant Crist que vénen d'altres llocs. Ens fiem de Déu, confiem en Ell.

Si poguessin parlar les parets del cambril "cada pedra aguanta penyores d'amor". Quantes generacions hi ha fet pregàries. Des del silenci, la senzillesa, la intimitat, la solitud, potser des de l'anonimat, con hem pregat al Sant Crist... com li hem explicat el que ens passa, com li hem abocat el que portem al cor: les penes i alegries, els èxits i fracassos, els dubtes, la por, tot demanant-li el seu ajut. "Sempre heu escoltat l'oració des avis, sempre a vostres pobles donareu socors"..

És el Senyor qui primer vol el millor per nosaltres. "El Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna", hem escoltat l'evangeli. Déu vol vessar al nostre cor tot el bé que necessitem per viure en plenitud, "Rei crucificat vostra mort és vida". I vol que aquest bé el sapiguem transmetre a qui més ho necessiti. Vol que siguem portadors d'esperança als pobres, als malalts, als febles, als desesperançats per mitjà dels nostres ajuts, d'estar a costat seu amb un gest d'amistat, amb una paraula amable.

Que aquesta Festa del Sant Crist ens porti a viure en profunditat la nostra fe, a celebrar-la, a recuperar-la, a transmetre-la amb uns valors humans sòlids i irrenunciabls. Segur que viurem la crisi d'una altra manera.

En acabar aquesta Eucaristia renovarem el nostre "VOT DE POBLE" al Sant Crist. Que no sigui un formalisme més, portat per la rutina o perquè toca fer-ho. Que quan responguem "SOM AQUÍ, SENYOR" surti d'un cor disposat, amarat de fe en el Crist. Ho fem amb "la fe al pit i la set als llavis".

SOM AQUÍ SENYOR, perquè us estimem.

SOM AQUÍ SENYOR, perquè beneïu la nostra vila i el món sencer amb una copiosa pluja de la vostra gràcia que dona vida.

SOM AQUÍ SENYOR, perquè necessitem el vostre ajut.

SOM AQUÍ SENYOR, disposats a treballar per recuperar els valors perduts.

SOM AQUÍ SENYOR, perquè estem convençuts que només en Vós podem superar tota crisi.

Que de veritat aquest Vot de Poble sigui penyora d'una fe profunda en el nostre Sant Crist.

Francesc X. Escolà i Gené, diaca